

เทศน์อบรมฆราวาส ณ สวนแสงธรรม กรุงเทพฯ
เมื่อเช้าวันที่ ๒๘ เมษายน พุทธศักราช ๒๕๔๘

ระลึกชาติ

วัดภูริทัตตาก็ให้ท่านช่วยมาเป็นสมภารที่นี่ ตกลงกันเรียบร้อยแล้ว บรรดาพระทั้งหลายเช่นท่านฟัก มาให้ความเห็นจากเราว่าใครเป็นสมภาร เราก็คอยสอบถามเรื่องราวอะไรไว้ก่อนแล้วสำหรับพระที่ควรจะเป็นสมภาร พระก็เสนอมาสององค์ เราพิจารณาเรียบร้อยแล้วลงความเห็นว่าคุณช่วยมีความเคร่งครัดเด็ดเดี่ยวมาตั้งเดิม เขาจะตั้งอะไรสมณศักดิ์สมณะแสงให้ท่านไม่เอา ท่านบอกว่ามันเป็นกังวล ตั้งเจ้าคณะอะไรให้อีกท่านก็ไม่เอา มันเป็นเรื่องกังวลกับการบำเพ็ญธรรม ถูกต้องท่านพูด นี่ละหนักมาก แสดงว่าท่านเห็นแก่ธรรมยิ่งกว่าเห็นแก่ยศแก่ลาภบ้าง ๆ บอ ๆ

ประชุมแล้วก็เลยตกลงให้องค์นี้เป็นเจ้าอาวาส เราให้อำนาจทุกอย่างในวัด พระจะอยู่เก่าอยู่ก่อนอยู่ไหนก็ตามไม่สำคัญ สำคัญที่ว่าเป็นพระดีพระชั่ว ถ้าพระชั่วอยู่มาตั้งกับตั้งก็ลปีเจอกันเมื่อไรขับเมื่อนั้น บอกกันเลย ไม่ให้อยู่ สถานที่นั้นไม่ใช่ส้วมใช้ถานพอจะมาบรรจุบุตรคุณอย่างนั้น คือพระที่เลวมันก็มีบุตรคุณ เราก็บอก ตกลงกันเรียบร้อยแล้ว เราก็หายกังวล มีเท่านั้นแหละ ทุกคนมอบอำนาจให้ท่านบุญช่วยเป็นสมภารเต็มร้อยเปอร์เซ็นต์ที่จะดูแลพระเณร ไม่ว่าจะอยู่เก่าอยู่ใหม่ องค์กรไหนดีไม่ดีแล้วคัดเลือก ควรให้หนีให้หนีเลย ไม่ให้อยู่ เราบอกกัน เอาอำนาจเลอะเทอะมาอวดอ้างว่าอยู่มาก่อนเท่านั้นเท่านั้นไม่ได้เราบอก ตัดกันตรงนี้เลย เท่านั้นแหละ

ไม่อย่างนั้นอันธพาลมันจะเข้าครองวัดครองวา กลายเป็นส้วมเป็นถานไปหมด วัดนี้เขาถวายเราแล้ว เราก็เป็นภาระหนัก นิมนต์อาจารย์เจี๊ยะมา ท่านก็รับให้ เราก็เบาภาระเมื่ออาจารย์เจี๊ยะล่องไปแล้วภาระอันนี้ก็อยู่กับเรา เพราะเขาถวายเราที่นี่วัดใช้ใหม่ละ เราให้อาจารย์เจี๊ยะมาอยู่ เมื่ออาจารย์เจี๊ยะล่องไปแล้วใครสมควรที่จะมาอยู่วัดนี้ที่จะเป็นมงคลแก่วัดแก่วา แก่สาธุชนทั่ว ๆ ไป เราก็บอกเด็ดไว้ด้วย เราก็บอกเด็ดไว้ด้วย องค์กรไหนไม่ดีอย่าให้อยู่ ให้ขับออกเลย อย่าเอามาไว้ส้วม ๆ ถาน ๆ อย่าให้มีอำนาจมาครองวัด มันจะเป็นส้วมเป็นถานไปหมดในวัดนี้ เราว่า วัดนี้สำหรับบรรจุอรรถธรรม วา่งั้น ไม่ใช่บรรจุบุตรคุณนะ บอกขาดตัวไปเลย

ให้อำนาจท่านช่วยเต็มที่เลย เพื่อท่านจะได้รักษาความดีเอาไว้คงเส้นคงวาหนาแน่นต่อไป ถ้าปล่อยให้อันธพาลมาเป็นใหญ่มันจะแหวกไปหมด เหมือนที่มันเป็นอยู่นั้นเห็นใหม่ละ พวกนี้แทรกอยู่ที่ไหน บุตรคุณแทรกอยู่ที่ไหน همینคลุ้งไปหมด อันนี้เป็นพระ

ฝ่ายปฏิบัติด้วย และอยู่ในความรับผิดชอบของเราร้อยเปอร์เซ็นต์ด้วยวัดนี้นะ เพราะฉะนั้น เราถึงได้ชี้ขาดทุกอย่างที่จะกลั่นกรองพระดีเข้ามาอยู่ มีเท่านั้นแหละ

ท่านจันทร์มีเมตตาสัตว์ ผ่อนผันสั้นยาวทุกอย่าง ให้อยู่กับสัตว์ ให้สัตว์เป็นเพื่อน ให้เอาสัตว์เป็นเสี้ยวเลย เราบอกกัน เรียกว่าเลี้ยงสัตว์โดยเฉพาะ สัตว์แถวนั้นลงนั้นหมด อยู่ในภูเขา ตอนเช้าขนาดนี้มาแล้วนะมากินข้าว หมูตั้งเป็นร้อยๆ หลังไหลลงมาในวัด เหมือนหมูที่เราเลี้ยงไว้ในบ้านเรานะ หมูป่าหลังไหลลงมา แต่เขามาโดยนิสัยสัตว์ป่านะ เขาไม่ได้มาแบบสัตว์บ้าน มาเซ่อๆ ซ่าๆ ทะลึ่งๆ ไม่มี พอลงมา จัดอาหารให้เรียบร้อยแล้ว ต่างตัวต่างกินเรียบร้อยแล้วพริบขึ้นเลย เจียบไม่มายุ่งนะ ขึ้นอยู่บนเขา พวกนกยูงก็ เหมือนกันเต็มวัดตอนเช้า พอกินอิ่มแล้วไปหมดเหมือนกัน ยังเหลือแต่สัตว์ที่ประจำ วัดเพ่นๆ ฟ่านๆ ก็ดีอย่างหนึ่งทีนั้น นั่นก็เป็นจุดให้อภัยแก่สัตว์

สำหรับวัดภูริทัตตะฯ นั้นเป็นวัดที่พระจะต้องปฏิบัติดีปฏิบัติชอบจริง ๆ มาอยู่ มาสู่ม สีสุ่มห้าไม่ได้ เราขับเลยนะ ไม่ให้อยู่ พวกเวลานี้เราเบื่อเหลือประมาณจนมองหน้ากันไม่ได้ ไหนจะมาอยู่กับวัดเราเอาไม้แทงหัวอกเราตลอดเวลาได้หรือ ไม่ได้ว่ากันนะเรา ไม่เหมือนใคร ไม่มีใครอยู่องค์เดียวพอ ไม่ต้องมีใครมายุ่ง เราสบาย เราเข้ามาเกี่ยวข้องอย่าให้เป็น ภัย ให้เป็นคุณ เราบอก สองวัดที่เรารับนะ รับที่เขาถวายวัด ที่เขาถวายวัดมากต่อมากเรา ไม่อาจรับได้ ไม่ใช่รับสู่มสี่สู่มห้า แล้วใครมาอยู่ก็ได้ เราไม่เอาอย่างนั้น ถ้าเรารับอะไรแล้ว ก็ต้องรับผิดชอบทุกอย่าง เช่นวัดภูริทัตตะฯ กับวัดหลวงตาบัวเมืองกาญจน์เป็นวัดที่เขาถวาย เราแล้ว เราก็รักษาเข้มงวดกวดขัน

ทีนั้นเลยเป็นสถานที่ให้อภัยสัตว์เต็มในดวงนี้นะ มาอยู่นั้นหมดกับท่านจันทร์ นี่ก็เป็นจุดอันหนึ่งที่ให้อภัยแก่สัตว์ เราถามว่าพวกนายพจนานายพรานเขาไม่มาลอบยิงสัตว์หรือ ไม่มา คือทางนั้นก็มีพวกทหารมีตชด.คอยตระเวนอยู่เรื่อย ๆ ข้างบนเขา เขาไม่กล้ามา แล้วสัตว์เหล่านั้นก็มาอยู่สบาย ๆ ถึงเวลาเขามากินอาหารกับพระแล้วขึ้น ๆ ทีนั้นให้อภัยแก่ สัตว์มากทีเดียว วัดป่าหลวงตาบัว เป็นประโยชน์ทางให้อภัยแก่สัตว์ ชีวิตจิตใจของสัตว์ลง มากินทั้งนั้น พวกที่ไม่มากินเขาอยู่ข้างบนก็ไม่มีใครมารังแก เพราะอาณาเขตของวัดนั้นแหละรักษาไว้

พระไปอยู่ที่ไหนเป็นอย่างนั้นละ สัตว์เคยเห็นพระเมื่อไรแต่เขาเกิดมา แต่ทำไมเขามาสนิทสนมมาแอบแฝงกับพระ ก็เพราะธรรมนั่นเอง ธรรมให้อภัยทุกอย่าง ไม่เบียดเบียน ไม่ทำลาย มีหน้าซำยังให้อาหารกิน เช่นอย่างวัดป่าหลวงตา ให้อาหารเขาด้วย รักษาเขาด้วย ไม่ให้ใครมาทำลายรังแกเขา ให้เขาอยู่สบาย ๆ ต่อไปนี้ยิ่งจะมากนะ แถวนั้น มาก และที่รู้สึกขยายออกไปอีกเราก็ไม่ว่า เพราะชื่อขยายก็หมายถึงหัวใจสัตว์ที่จะมา

รวมตัวเพื่อความปลอดภัยอยู่ที่นั่น และเพื่อความอบอุ่น อาหารการกินก็อาศัยกินกับพระด้วย ขยายที่ออกไปอีกเราก็ไม่ขัดข้องอะไร ขยายได้ เขาขยายเพื่อสัตว์

ทุกวันนี้สัตว์มาอยู่ไม่ได้นะ พวกยักษ์พวกผีหูสั้น ๆ นั้นแหละ มันเก่งมาก เราหึ่งในเราว่าเป็นมนุษย์ หูสั้น ๆ นี่คือตัวยักษ์ตัวสำคัญ สัตว์ทั้งหลายเขากลัวกันหมด ไม่เห็นกลัวแต่ปลิงเท่านั้นละ หูสั้น ๆ หูยาวมันกินทั้งนั้นละปลิง กินเลือด นอกนั้นเขากลัวหมด มียุบบ้างไม่กลัวนะ นอกนั้นก็กลัวกันทั้งนั้น มนุษย์หูสั้นเขาเรียกว่ายักษ์หูสั้น กินไม่เลือกพวกนี้ในน้ำในบกเอามากินหมดไม่มีเหลือ ปลาในทะเลก็ไม่เหลือ พวกยักษ์หูสั้นกินหมด ปลาทะเลน้ำจืดน้ำเค็มที่โฉบบนฟ้าอากาศไปหากินได้หมดพวกนี้ หูสั้น ๆ มันฉลาดนะ ไม่มีใครฉลาดเกินยักษ์หูสั้น

วันนี้ก็นัดหมอมว่าจะไปตอน ๑๑ โมงครึ่งให้ถึงนั่น โรงพยาบาลหมออภัย เขานิมนต์เรามาจนแล้วอยากให้เราไปโรงพยาบาลเขาจะตรวจตาอีกทีหนึ่ง เพราะตั้งแต่ผ่ามาแล้ว ๑๘ ปีนี้มัน ตั้งแต่ปี ๒๕๓๐ ผ่าตา นี่ก็ ๒๕๔๘ แล้ว มันก็ร่วม ๑๘ ปี เขาอยากจะทำตรวจให้ละเอียดล่ออีกทีหนึ่ง ถ้าเอาเครื่องไปตรวจเล็กน้อยไปวัดมันก็ไม่ครบ เขาอยากให้เราตรวจในนี้จะละเอียดล่อ เราก็เลยตกลงกับเขา ไปกรุงเทพฯแล้วจะเข้าไปตรวจ นี่ก็ตกลงกันว่าวันนี้แหละตอน ๑๑ โมงครึ่งตรวจ เราก็จะไปตามเวลานั้นแหละ วันมะรืนก็กลับเท่านั้นละ

พูดอย่างนี้ก็ออกวิทย์ เรียกว่าทั่วโลกทุกเข้า ๆ ที่เราอยู่อุดร มาอยู่ที่นี่ก็ไม่พ้น นี่ก็ออกแล้วนี่ ธรรมะกำลังกระจายออกไปทุกแบบทุกฉบับ ที่ควรจะต้องเข้าสู่หัวใจคนเราได้อยู่ ออกทางวิทย์ หลายด้านนะ เวลานี้วิทย์กำลังขยายกันออกไปตั้งมากมาย รวดเร็วด้วย ทางภาคอีสานแหละมากวิทย์ มีทุกภาคเวลานี้ออกจากสวนแสงธรรม ภาคใต้ก็พังงา สองแห่ง ภาคกลางเราที่มีอยู่ก็เมืองกาญจน์ ลพบุรี หลายแห่ง กำลังจะตั้งกันอีกอยู่ คือธรรมเข้าที่ไหนเย็นที่นั่น ธรรมของพระพุทธเจ้าไม่เคยเป็นข้าศึกศัตรูต่อผู้ใด เป็นคุณล้วน ๆ เมื่อธรรมได้เข้าสู่จิตใจแล้วจะมีความสงบร่มเย็น รู้บุญรู้บาป และยับยั้งตัวเองในความประพฤติกที่ไม่ดีทั้งหลาย หักเข้ามาสู่ความดีงาม ผลคือความสงบร่มเย็นก็จะมีแก่จิตใจของเรา ถ้าปล่อยให้แต่กิเลสเฟ้นฟ่าน ๆ ก็เป็นเหมือนสัตว์ไม่มีเจ้าของนั่นแหละ สัตว์ไม่มีเจ้าของตายได้ง่าย สัตว์มีเจ้าของมีผู้อารักขาอยู่คอยปลอดภัยไปเรื่อย ๆ แต่สัตว์ไม่มีเจ้าของตายง่ายมาก

มนุษย์เราไม่มีธรรมเป็นเจ้าของนิบายได้ง่ายมาก เราแต่ละคน ๆ ให้มีธรรมเป็นเจ้าของของใจ อย่าให้มีแต่กิเลสตัวเป็นภัยเข้ามารุมล้อมโดยถ่ายเดียวจะเป็นภัยไปตลอดตั้งแต่ตื่นนอนกระทั่งหลับ และตั้งแต่เกิดจนกระทั่งวันตาย จะมีแต่ภัยรอบตัว ๆ เผาในแดนมนุษย์นี้แล้วก็ยังจะนำไปเผาที่แดนเมืองผีอีก จากความประพฤติกอันเลวร้ายของตัวเองนั่นแหละมันตามสังหารเรา ทั้งสังหารในแดนมนุษย์สด ๆ ร้อน ๆ จากนั้นก็ไปสังหารในแดน

เมืองผีอีกตามบุญตามกรรม ผู้จุดไฟทางดีก็ไปเป็นมนุษย์ ไปสวรรค์ ไปพรหมโลก นิพพาน ก็ไป ตามแต่เจ้าของที่จะรักษาปฏิบัติบำรุงเจ้าของได้มากน้อยเพียงไร ความดีก็จะส่งเสริมในทางที่ดี ถ้าใครปล่อยตัวเป็นสัตว์ไม่มีเจ้าของ อันนั้นมีแต่ทางล่มจมไปเรื่อย ๆ

ตื่นขึ้นมาแต่เรื่องการทำชั่วซ้ำลามาก ไม่มีความดีติดตัวเลย แล้วจะหาสิริมงคลมาจากไหน ไม่มีคนเรา อยู่ที่ไหนก็ต้องการสิริมงคล เห็นแดดแดดเผานี้ก็ต้องมองเห็นร่มไม้ ชายคาเป็นสำคัญ ถ้ามีแต่แดดแดดเผาอย่างเดียวก็หมดหวัง มันยังหาที่เกาะ แม้แต่เดินไปตามท้องนาถ้าร้อนก็ต้องมองหาร่มไม้เป็นที่หลบภัย ได้รับความสุขความเย็นใจในเวลาหนึ่งที่กำลังเดินทาง อันนี้ก็เหมือนกัน เรากำลังเดินทางในวงวัฏฏะ หมุนกันไปหมุนกันมา จึงควรมีความดีงามทั้งหลายไปเป็นร่มไม้ชายคาให้เราได้อาศัยในกาลข้างหน้า ไม่ใช่ไปโดดๆ เดี่ยวๆ ไปไม่มีความหมายเหมือนไส้เดือน บุ่งก็อ คีบคลานไปตามทาง หมุดกำลังที่ไหนก็ตายที่นั่น

เราไม่ใช่bungก็อ ความคิดความอ่านไม่ได้เหมือนbungก็อ เป็นความคิดของมนุษย์ ควรคิดหาที่หลบหลีกปลีกตัวอันดีงาม เช่นสร้างตัวให้เป็นคนดีเป็นหลักเกณฑ์ของตัวเอง สร้างคุณงามความดีเข้าสู่จิตใจ ก็มีเคราะห์กำบังไปเรื่อยๆ มีร่มไม้ชายคาอาศัยไปตามภพชาติ นั้นๆ คือสถานที่อยู่ของผู้มีบุญเป็นพักๆ คิดดูตั้งแต่แดนมนุษย์ไปจนกระทั่งถึงสวรรค์ พรหมโลก นิพพาน นี่เป็นแดนแห่งคนมีบุญ คนมีบาปไปไม่ได้ ในสวรรค์แม้แต่ชั้นจาตุมณี ก็เหมือนกัน เทวบุตรเทวดาเต็มอยู่ในชั้นจาตุมณีเพียงชั้นแรกชั้นจาตุม ดาวดึงส์ ยามา ดุสิต นิมมานรดี ปรนิมมิตวสวัตติ เป็นชั้นๆ นี้ ไม่ว่าชั้นไหน เข้าไปถามดูตั้งแต่ชั้นดาวดึงส์นี้ พวกเทพทั้งหลาย เทวบุตรเทวดา อินทร์ พรหม อยู่ด้วยกองกุศลของตน ที่ไปเสวยความดีอยู่นั้น เราไปหาคนดูว่าในสถานที่นี้มีคนชั่วซ้ำลามากนรกจกเปรต ไปทำความชั่วซ้ำให้แก่สัตว์และมนุษย์ทั้งหลายทั่วๆ ไป ตายแล้วเขาได้มาขึ้นสวรรค์ในที่นี้มีไหม ไม่มีแม้รายเดียว

ถ้าไปถามในแดนนรกนี้ก็เหมือนกันอีก คนที่เขาสร้างคุณงามความดีมากๆ แล้วไปจมอยู่ในนรกกับพวกเปรตพวกผีนั้น ไปหาคนดู ถามพวกเปรตพวกผีมีจำนวนมากน้อยเพียงไรที่ตกนรกหมกไหม้ ไปค้นหาคนทำความดีทั้งหลายที่ไปจมอยู่ในนรก สัมปนกับสัตว์นรกมีไหม นี้ก็เช่นเดียวกัน ไม่มี แม้รายเดียวก็ไม่มี ผู้ที่มีบุญได้สร้างไว้แล้วไม่ลงนรก มีแต่พวกเปรตพวกผีที่สร้างความชั่วซ้ำลามากใส่ตัวเองไปกองอยู่ในนรกทั้งนั้น เช่นเดียวกับผู้ไปสวรรค์ ก็คือพวกทำความดี ไปหาคนชั่วซ้ำลามาก ไปทำความชั่วซ้ำอย่างมองแมมมาแล้ว ตายแล้วไปสวรรค์ ไปหาคนดูแม้คนเดียวก็ไม่มี ในชั้นไหนๆ ก็ไปเถอะ

สวรรค์ ๖ ชั้นนั้นค้นหาเพียงคนเดียว อันธพาลสัตว์นรกที่ทำความชั่วซ้ำลามากอยู่ในแดนมนุษย์ ตายแล้วความชั่วนั้นส่งขึ้นไปสวรรค์ ไปสัมปนอยู่กับพวกเทวบุตรเทวดาในสวรรค์ ๖ ชั้นนั้น แม้แต่รายหนึ่งมีไหม ไม่มี นั่นฟังซิ ธรรมท่านเอียงเมื่อไร ท่าน

ตรงไปตรงมา เอ้า ขึ้นพรหมโลกอีก หาค้นดูคนชั่ว ทำความชั่วซ้ำลามากไปแล้วก็ไม่มีอีก มีแต่พรหมโลกเป็นพวกท้าวมหาพรหม ผู้สร้างคุณงามความดีไว้เป็นลำดับลำดับทั้งนั้นเต็มไปหมด ไม่มีอันธพาลไปสับปนอยู่นั้นเลย อันนี้แดนนรกก็ไม่มีคนดีไปสับปนอยู่นั้น มีแต่คนชั่วซ้ำลามากเต็มไปหมดในแดนนรกมี ๒๕ หลุม หากคนดีไปตกนรกอยู่ในนั้นไม่มี แฝงอยู่เพียงคนเดียวก็ไม่มี มีตั้งแต่คนชั่วซ้ำลามากที่ตนทำไว้แล้ว ๆ นั้นแลไปทรมานตน

นั่นละธรรมท่านเชียงใหม่ ทำดีได้ดี ทำชั่วได้ชั่ว ไม่ว่าจะแจ่งที่ลับ ทำบุญได้บุญ ทำบาปได้บาป เหมือนกันหมด ขอให้พากันระมัดระวังให้ดี นี่บอกชัดเจนแล้ว คนดีทำความดีงามแล้วไปตกนรกผสมผลเสียอยู่กับพวกสัตว์นรกแม้รายเดียวก็ไม่มี คนชั่วที่ทำความชั่วซ้ำลามากนั้นตายแล้วขึ้นไปบนสวรรค์แฝงอยู่กับเทวบุตรเทวดาอย่างนี้ แม้รายเดียวก็ไม่มี เพราะฉะนั้นเราอย่าประมาทคำสอนของพระพุทธเจ้า ที่ลบไม่สูญก็คือคำสอน ได้แก่ความจริงล้วน ๆ ที่แสดงออกมาคำใดเป็นความจริงทั้งนั้น ให้นำมาปฏิบัติตนเองแล้วจะเป็นคนดีไปตาม

นี่ละแดนสวรรค์ แดนนรก ไม่สับปนกัน พวกกรรมชั่วลงนรกทั้งนั้น พวกทำดีไปสวรรค์กัน พอพูดเรื่องนี้ก็ทำให้ระลึกถึงเณรหนึ่ง นี้ได้สัมภาษณ์กันจริงๆ ก็นานมาแล้วแหละ วันถวายเพลิงท่านอาจารย์มั่น วันเผาศพท่านอาจารย์มั่น ก่อนหน้านั้นมีพระมาบอกว่ามีเณรองค์หนึ่งแกระลึกชาติได้ ชื่อว่าอย่างนั้น บอกเลย แกอยู่บ้านนั้นเวลานี้ แล้วพระองค์นั้นเคยคบค้าสมาคมกับเณรนี้มาแล้ว แล้วในงานนี้แจะจะมาไหม เราถาม มา เออ ถ้ามาให้บอกเรา เราจะซักถามให้ละเอียดล่อ

พอแจะมาแล้วให้พระองค์นั้นละไปตามเอามาได้ มาซักถาม โห พุดละเอียดล่อมาก นี่ละถ้าระลึกชาติได้แล้วไม่หวั่นไหวใครนะ เณรนั้นพุดอย่างอาภายาญชัชเลยทีเดียว แกพุดถึงภพก่อนของแ กตายแล้วก็มาเป็นเณรอยู่นี้ แต่ก่อนแก็ชื่อบัว อยู่ทางอุบล บอกชื่อเลยว่ายู่บ้านโคกเลาะโคกและ แกละเอียดหมด แก็ไปเคารพเลื่อมใสกับอาจารย์ทอง บ้านดงน้อย คนสามผง ไปเทศน์ว่าการแเกิดความเชื่อความเลื่อมใสเลยขอถวายตัวเป็นลูกศิษย์ และขอบวชอยู่กับท่าน แล้วก็มาอยู่ที่สามผง แล้วก็มาเป็นใช้ป่าเลยมาตายอยู่ที่นั่น ออกจากนั้นก็ไปเกิดที่บ้านน้ำก่ำ เรื่องราวเป็นอย่างนั้น เราถามเรื่องราวแ แกล่าละเอียดล่อมากทีเดียวเรื่องภพเรื่องชาติของแที่เกิดมา

แก็บอกชัดเจนว่าเป็นลูกศิษย์อาจารย์ทอง เรามั่นไม่ไ้เล่น ถ้าอย่างนี้มันชอกแซกมากนะ ติดตามท่านอาจารย์ทองเอาจนได้ ไปกราบเรียนท่าน เพราะสนิทกันมาก่อนแล้วกับอาจารย์ทอง พอเล่าเรื่องแให้ฟัง อู๊ฮ รู้สึกว่าท่านตื่นตื่น ไข้แล้ว ๆ ท่านก็พุดอีกด้วยถึงเรื่องราวแต่ก่อน ตามที่แพุดก็เป็นอันเดียวกัน เวลานี้อยู่ที่ไหน เราบอกว่าอยู่บ้านน้ำก่ำ โอ๊ย สงสาร เณรนี้แต่ก่อนเป็นพระ ชื่อพระบัว เสกคาถาไล่ผีเก่ง อาจารย์ทองเล่าให้ฟัง

เรื่องพระบัวนี้ ไส้ฝีมั่งนะ พวกปอบพวกผีเข้าคนนี่ พระบัวนี้เข้าไปเสกคาถาแล้วไล่แตก กระเจิงเลย ปอบกินคนไม่ได้ กลัวพระบัวนี้มาก แต่มาลาเรียไม่เห็นกลัว ไม่เห็นชำระได้ ท่านพูดตลกนะ อาจารย์ทองเล่าเรื่องลูกศิษย์ของท่าน ตายเพราะมาลาเรีย

พอรู้สึกตัวขึ้นมาว่าเกิด นี่เราไม่พูดละเอียดลออนะ เราจะพูดย่อๆ เข้าไปอย่างนี้แหละ แกเล่าละเอียดมาก แกตายที่สามผง เขาเผาศพแก แกสะพายบาตรแบกกลดแล้วยืนเฝ้าดูอยู่ โอ้ นี่เราตายแล้วเขาเผาศพเรา คนเต็มวัด ว่างั้นแหละ พระก็เต็มวัด เราก็ก็นอนดู ไม่มีใครสักคนเดียวมองเห็นเรา เราดูเสร็จเรียบริ้อยแล้ว เอ้อ เกิดมาก็ตายอย่างนี้ไม่เห็นอายุยืนนานอะไร เราจะอยู่ไปหาอะไร ไปแหละ ยังเป็นเพศพระอยู่นะเวลาตายแล้ว ความรู้สึกยังฝังใจอยู่ สะพายบาตรแบกกลดไปดู ท่านว่านะ จากนั้นก็ไป

พอออกจากนี้ก็ไปศาลาใหญ่หลังหนึ่ง อันนี้ที่สำคัญมาก ก่อนที่แกจะมาเกิดแกไปถึงศาลาใหญ่หลังหนึ่งก่อน ศาลานั้นใหญ่มากทีเดียว พวกคนที่ไปเต็มอยู่บนศาลามีแต่พวกผู้ต้องหาทั้งนั้นเลย ศาลาทั้งหลังใหญ่ๆ นั้นมีผู้เป็นคนดีมีศีลมีธรรมอยู่เพียง ๓ คน คนในศาลานั้นเต็มศาลามีแต่ผู้ต้องหา พวกนายเขาหรือพวกยมบาลอะไรก็แล้วแต่จะเรียกเขาเป็นคณะๆ แต่งตัวน่ากลัวมาก สีแดง มีลักษณะเหมือนยักษ์ ส่วนเราที่ไปนั่งอยู่ข้างๆ คนหลายๆ นั้นเขาไม่ได้มายุ่งเรา เราก็กินดูที่เขาเรียกบัญชีผู้ต้องหา พอเรียกปั๊บมาปั๊บๆ พอมาแล้วคณะนายบังคับเขามาเรียกไปเป็นระยะๆ คือเป็นพวกๆ แกก็นั่งดูอยู่อย่างนั้น คือเขาไม่มายุ่งกับแกแหละแกจึงสนุกดู

เขาจัดคนเต็มศาลา พวกนี้ทำบาปทำกรรมประเภทนั้นประเภทนี้ ตายแล้วจะต้องไปตกรนกลุมนั้นๆ เขาเอาคณะกรรมการตามบังคับๆ แต่ละกองๆ มีสองคนคณะกรรมการอยู่ข้างหน้าก็มีข้างหลังก็มี พอแล้ว พวกนี้ก็กลัวตัวสั่นไปเลย สองคนนั้นเด็ดขาดมากนะจึงเรียกว่ายมบาล ยมบาลก็คือกรรมของพวกนั่นเอง มาเป็นรูปภาพขึ้นมาเป็นยมบาลเหมือนพวกนั้นเป็นผู้ต้องหานั้นแล พอพวกนี้ไป เรียกปั๊บๆ อย่างรวดเร็ว พอเรียกปั๊บมาปั๊บๆ คนในศาลา เป็นคณะๆ แล้วส่งไปๆ จนกระทั่งคนหมด มีหลายประเภทผู้ต้องหาในนั้น ไม่นานนะ

เวลาเรียกมาปั๊บๆ ไม่มีใครที่จะมาคัดค้านต้านทานแม้เสียงเดียวก็ไม่มี มีแต่เขาที่เป็นอำนาจใหญ่นั้นแหละ สั่งอะไรๆ นี่มาทันทีๆ และมาด้วยความกลัวความหวาดระแวงทุกอย่าง สั่งออกไปเป็นพักๆ มีผู้ควบคุมไปพักละสองคนๆ นายควบคุมไป จนกระทั่งหมดศาลานี้ว่างหมดเลย สักเดี๋ยวก็นั่งผู้ดีมา ฝ่ายผู้ดีนี่เรียกมาสวดทำยานะ ฝ่ายคนเลวคนชั่วนี้มาก่อนทั้งหมด

ที่นี้พูดถึงเรื่องกรรม กรรมมีหลายประเภท นับตั้งแต่ประเภทอนันตริยกรรมลงมา อนันตริยกรรมนี้เรียกว่ากรรมอย่างหนักมาก มี ๕ ประการ ที่หนักมากในแดนสมมุตินี้ ไม่มีกรรมใดที่จะเกินกรรม ๕ ประการนี้ได้เลย กรรม ๕ ประการนี้คืออะไร

๑.ฆ่ามารดา

๒.ฆ่าบิดา

๓.ฆ่าพระอรหันต์

๔.ทำลายพระพุทธเจ้าแม่ไม่ตายก็ตาม

๕.สังฆเภท ยุยงให้สงฆ์แตกจากกัน

กรรมทั้ง ๕ ประเภทนี้หนักมากทีเดียว เรียกว่าอนันตริยกรรม กรรมไม่มีระหว่างที่ ความทุกข์นั้นจะคลายออกไปชั่วระยะฟ้าแลบ ความสุขได้ปรากฏนิดหนึ่งขณะฟ้าแลบไม่มี เรียกว่าไม่มีระหว่าง ความทุกข์ติดกันไปเลย เป็นกรรมที่หนักมากที่สุด เรียกพวกนี้มา พวกนี้ไม่มากนักะ ต่อจากนั้นก็มากไปๆ พวกทำกรรมไม่หนักมากนักนี้ยิ่งมากๆ เป็นลำดับ จนกระทั่งหมด ที่นี้พระองค์นั้นท่านถามละซี แล้วอาตมาละจะให้ไปที่ไหน เห็นแต่เรียก พวกนั้นไปๆ จนกระทั่งหมดแล้ว อาตมาจะให้ไปไหน

โห ท่านเป็นผู้ทำคุณงามความดี ไม่มีในบัญชีเหล่านี้ บัญชีเหล่านี้เป็นผู้ต้องหา สำหรับท่านจะไปทางไหนได้ ทางดีทั้งนั้น เอ้า ถ้าท่านอยากไปมนุษย ยมบาลเขาซื้บอก นายใหญ่เขาอยู่ที่นั่น ถ้าท่านต้องการไปสวรรค์ก็ให้ไปแดนนี้ คือมันมีสระหนึ่งอยู่นั้น แกเล่าอย่างละเอียดล่อออาจหาญมาก สระนี้สำหรับรับคนดี แต่นี้ยังมีผู้หญิงอยู่ ๓ คนกำลัง จะให้ลง ท่านคอยดูเสียก่อนนะ เชิญผู้จะไปสวรรค์เป็นผู้หญิงแหละมา เขาเชิญคุณแม่...ไม่รู้เขารู้อี้อะไร เชิญคุณแม่...มาที่นี้ ลงไปสระนี้แล้วรถทิพย์จะมาเอง เขาบอก

เราก็ยิ่งจืดจ๋อ ตั้งแต่บวชมาจนกระทั่งปานนี้เราไม่เคยเห็นรถทิพย์ วันนี้เราจะได้เห็นรถทิพย์ว่างั้นนะ ท่านเล่าว่าฟัง พอเรียกปี่นี้ คุณแม่เข้ามาปี่บ เชิญลงไปนี่ละ การแต่งเนื้อแต่งตัวไปนี่พอไปถึงสระนี้ให้เปลื้องออกให้หมด แล้วลงน้ำนี้ไป รถจะมาฝั่งนั้นแล้วขึ้นไป เครื่องแต่งเนื้อแต่งตัวของพวกเทพเขาเตรียมมาพร้อมหมด เรียกว่าเครื่องทิพย์เครื่องเทพ โอ้ย คล่องตัวทุกอย่างนะ ผู้หญิงนั้นก็มา ผู้หญิงนี้ก็มา ผู้นี้ลงไปปี่บ รถทิพย์มาแล้วๆ พอดีกับตัวเองๆ นะ

สามคนก็มีรถสามคัน ไม่ใช่ขึ้นคันเดียวกันอัดแอกันไปติดที่นั่นที่นี้ เหมือนอย่างรถ ในกรุงเทพฯของเรา รถในกรุงเทพฯของเราเนี่ยติดตามถนนหนทางแล้วยังไม่แล้ว เข้ามาในบ้านเจ้าของก็มาติดอยู่ตามทางเข้าบ้าน เข้าไปในครัวก็ไปติดอยู่ในครัว มีแต่รถติดๆ เข้าไปในหม้อแกงรถก็ไปติดอยู่ในหม้อแกง จะตักอาหารขึ้นในปากรถก็ติดอยู่ในปากในคอ

นี่รถเมืองไทยเรามันติดตลอดเข้าใจไหม รถทิพย์มาเฉพาะๆ พอเรียกคุณแม่นั้นปั๊บคุณแม่นั้นมาทันที เพราะนั่งรออยู่แล้ว นั่งเงียบๆ

พอเรียกปั๊บก็มาอย่างสุภาพอ่อนโยน พระท่านดูชัดเจนมากนะ พอปล่อยเครื่องนี้ปั๊บลงน้ำ พอขึ้นปั๊บเขาแต่งเนื้อแต่งตัวให้เรียบร้อย ทีนี้กลายเป็นแดนสวรรค์ขึ้นมาในผู้หญิงคนนั้นๆ แล้วรถทิพย์ก็บิ่งขึ้นเลย ท่านดูจนกระทั่งขึ้น สูงแล้วก็เอี้ยวๆ แล้วสุดท้ายตา ผู้หญิงคนนี้อีกแบบเดียวกันสามคน ไปหมด สำหรับอาตมาละที่นี้ย้อนมาอีก “เออ ท่านจะไปสวรรค์ก็ได้ ถ้าอยากไปสวรรค์ให้ลงที่นี้รถทิพย์จะมาทันที นั่นฟังซินะ เพราะท่านมีบุญได้ทำไว้เรียบร้อยแล้ว รถทิพย์จะมารับท่านทันที ถ้าท่านอยากไปแดนมนุษย์ก็ให้ย้อนหลังคืนไปที่ท่านมา ทางไปมนุษย์ไปทางนี้ ทางไปสวรรค์ลงสระน้ำนี้”

“อาตมาไม่อยากไปละ แดนสวรรค์ก็ยังไม่อยากไป มนุษย์ก็ไม่อยากไป เวลานี้กำลังหิวน้ำ จะไปหากินน้ำก่อน” เออ ก็ตามแต่อธยาศัย พอลงไปจึงไปเจอผู้หญิงคนหนึ่งเขามา ตักน้ำกลางทุ่งนา บ้านที่วานี้ บ้านที่ณเรณีไปเกิด เขาบอกให้ไปรออยู่บ้านหลังนี้ เขาชี้บอกให้ไปรออยู่ที่นั่น เขาตักน้ำแล้วเขาจะไปที่นั่น พอไปถึงบ้านนั้นรู้สึกวุ่นวาย ไปถึงบ้านเขาแล้ว เขายังตักน้ำมาไม่ถึงนะเจ้าของบ้านเขานะ เลยไปนั่งเคลิ้มหลับไป ครู่หนึ่งตื่นขึ้นมาเป็นเด็ก เขาเรียกณเรณีเลย “นี่กูเกิดได้ยังไงที่นี้” ปั๊บเดียวเท่านั้น เคลิ้มหลับไปเข้าในครรภ์เกิดแล้ว

พอออกมาความรู้สึกนี้มันติดอยู่กับตัวหมด เป็นพระอยู่ตลอดนะ ใครพูดอะไรรู้เรื่องหมด ตั้งแต่อายุพอรู้เตียงสา มันรู้ภาษามนุษย์มาแล้ว เพราะมันติดกันมา พูดอะไรก็เหมือนเมื่อวานกับวันนี้มันจะหลงลืมไปไหน ทีนี้พอโตขึ้นมาแล้วพอพูดได้บ้างเล็กน้อยก็มีแต่อาตมาๆ พ่อแม่กับลูกมันจะว่าอะไรก็มันชินกันซะใหม่ เรียกพ่อก็เรียกอาตมา กับแม่ก็อาตมา ทีนี้พ่อแม่และคนภาคอีสานเป็นนิสัยปากเปราะ และนิสัยพูดโสกฮากเหมือนขวานผ่าซาก แต่เป็นนิสัยอย่างนั้นพูดไม่มีพิษมีภัย

“นี่จะมาอาตมาๆ หีพ่ที่แม่มีงยังง มึงก็เป็นลูกของกู” แม่ว่าให้ “มึงจะอาตมาอาตมาหาพ่หาแม่มีงยังง มึงก็เป็นลูกของกู กูเลี้ยงมึงมา” พอว่าอย่างนั้นปรากฏว่าความรู้สึกของเราลดวูบหมดเลย เพศของพระหายในขณะนั้น ปรากฏเป็นเด็กขึ้นมาแล้ว ก็เลยเล่าเรื่องให้ฟัง “นี่ไม่ใช่แม่ของผม แม่ของผมอยู่ที่บ้านนั้นๆ ผมบวชเป็นพระมาตายในเพศของพระ เพราะฉะนั้นผมจึงเรียกว่าอาตมาๆ ” พอแม่ได้ยินอย่างนั้นร้องห่มร้องไห้ซะไม่ใช่เป็นเรื่องเจตนาพูดอะไรผิดๆ พลาดๆ ของเด็ก พูดเป็นเจตนาฝึกลึกมาว่าเคยเป็นพระมาอยู่แล้ว เพราะฉะนั้นจึงได้พูดว่าอาตมาๆ พอเล่าให้ฟังนี้ไม่ใช่แม่ของอาตมานะ แม่ของอาตมาอยู่บ้านๆ เลยเกิดความสลดสังเวช นี่โตลกหน่อยผมไปเยี่ยมพ่อเยี่ยมแม่ของผม

ทางนี้ออดอ้อนไม่ให้ไป อันนี้ก็แม่เลี้ยงมาจนแทบเป็นแทบตายจะไปยังไง นั่นก็พอนี้ก็แม่
นั้นผ่านมาแล้วนี่กำลังเสียงสด ๆ ร้อน ๆ แม่ไม่ให้ไป นี่ละเรื่องราว เอากันเพียงยุติอย่างนี้
เท่านั้นไม่เอามาก

พูดถึงเรื่องระลึกชาติได้ เณรนี่เราเป็นผู้ชักอย่างละเอียดลออ แล้วไปหาท่าน
อาจารย์ทอง ให้ไปชี้ท่านอาจารย์ทอง ท่านอาจารย์ทององค์ไหน ถ้าว่าอาจารย์ทองเป็น
อาจารย์ของเราจริง ก็อาจารย์ทองท่านมาในงานศพนี่นะ เอาไปชี้ตัว เอาจริงนะเราไม่ได้
เหมือนใคร ถ้าลงจับแล้วจับให้ถึงตัว ที่แรกไม่ได้ไปหาอาจารย์ทอง ไปเที่ยวทดลองดูก่อน
อาจารย์ใหญ่ ๆ องค์ไหนไป องค์นี้ใช้ใหม่ บอกไม่ใช่ แล้วก็พาไปหาอาจารย์องค์นี้ ในงาน
นั้นนะ ไม่ใช่ ๆ เรื่อง ๆ ที่นี้ไปหาตัวจริง พอเดินฉาก ๆ เข้าไป นี่ใช้ใหม่ ใช้ทันทีเลย นั่นเห็น
ใหม่ล่ะ เราก็ยอมรับอาจารย์ทองกับเราคู่กันมาแต่เมื่อไร นี่ละเรื่องราว แกจำได้ขนาดนั้น
เวลาท่านอาจารย์ทองเล่าเรื่องของเณรนี่ละเอียดแบบเดียวกัน กับท่านเล่าเรื่องของอาจารย์
ทอง

ให้พากันจำเอาถึงเรื่องระลึกชาติได้ นี่หมายถึงคนเราที่ระลึกชาติได้พูดไม่มีผิดมี
พลาด เอาท่านอาจารย์ทองมาเครื่องยืนยัน เป็นอันเดียวกันไปเลย เป็นอย่างนั้นนะ ที่ระลึก
ชาติไม่ได้มันก็เหมือนไม่มี ๆ อย่างนั้น วันนี้พูดเรื่องอะไรมันยาวพอแล้วละ ระลึกชาติ
ย้อนหลัง ไปพวกอาตมาให้กลับไปบ้านนะ ได้ยินใหม่ล่ะเราเหนื่อยแล้ว ที่ขบขันดี คือเณรที่
เล่าให้ฟังว่าอาตมา ๆ แม่ตุลุก “อาตมาที่พ่อที่แม่มียังงัย ภูเลี้ยงมีมาแทบเป็นแทบตายมี
ไม่ใช่พระ มีจะมาอาตมาอะไรกับกู กูเป็นแม่มี” เณรนี่เล่าให้ฟัง โอ้ยน้ำตาร่วง คือแม่ก็
พูดตามภาษาของแม่ ใจเด็กก็รู้ตามภาษาของเด็กที่รู้มา พอเข้าใจกันแล้วแม่ร้องไห้เลยนะ
เออละพอ

นี่สด ๆ ร้อน ๆ อย่างที่ว่าเณรนี่ เรียกเณรเสี้ยนนะ ตั้งแต่นั้นมาไม่พบกันอีกเลย มัน
จะสึกไปแล้วไปไหนก็ไม่รู้ ไม่ได้พบกันอีก แกเป็นข้อยืนยันได้เต็มบ้านเต็มเมือง ว่าเณรนี่
ระลึกชาติได้ แกไม่อยากเล่านะแกว่า พอเล่าถึงเรื่องความระลึกชาติได้ที่ไรเป็นไขทุกที แก
เข็ดแกบอก ไม่อยากเล่า เล่าที่ไรเป็นทุกทีเป็นไขสด ๆ ร้อน ๆ มันหากเป็นของมันเอง เราก็
ยืนยันรับรอง เอาไม่ให้เป็นการนี้นะ มีเท่าไรเล่าให้หมด ไม่เป็น เอาเล่ามา เล่ามาหายแล้ว
ไม่เป็นจริง ๆ นะ ไม่เป็นเลย แกก็ยอมรับมีท่านอาจารย์นี้เท่านั้น ไม่เป็นไข นอกนั้นเป็น
หมด นั่นชิมันกลัวอาตมา เราเลยพูดหยอก อาตมาเป็นพระมันก็ต้องกลัวชี้ชี้ มันจะอยู่ได้
ยังงัย

รับฟังรับชมพระธรรมเทศนาของหลวงตา ได้ที่

www.Luangta.com หรือ www.Luangta.or.th

และรับฟังจากสถานีวิทยุสวนแสงธรรม กรุงเทพฯ และสถานีวิทยุอุดร
FM 103.25 MHz